

לחיות בלי בית

שירה עדיין הייתה שרויה תחת הרושם של סיפורו המפתיע. "זה סיפור יוצא דופן" אמרה. חיים הסכים איתה: "אכן, רוב האנשים שגרים ברחובות באו ממשפחות קשות בהרבה, עם הרבה יותר בעיות. רבים מהם מכורים לסמים או אלכוהול ומצבם רע משלי. ברור לי שלא הייתי מגיע למצב הזה לו היה לי ולו בן משפחה אחד, או חבר אחד."

לפתוח את הלב

לסיפורנו סוף טוב. שירה הצליחה לשכנע את חיים להיכנס למסגרת של "הוסטל" שמפעילה העירייה, שם מצאו לו גם עבודה. לצערנו רבים אחרים במצב קשה מזה של חיים לא מצליחים להסתדר בצורה דומה, מכל מיני סיבות. אנשים אלו מכונים "דרי רחוב", רבים מהם יושבים ברחובות ופושטים ידם לנדבה. בחלק מהעיריות, בעיקר בערים הגדולות, ישנה מחלקה מיוחדת שתפקידה לטפל באנשים במצבים קשים כאלה. אנשי המחלקה מסיירים ברחובות העיר, ניגשים לאנשים היושבים ברחובות ומציעים להם מקום לישון בו בלילה. הם מציעים להם גם עזרה במציאת מקום דיור קבוע יותר - בין אם זה מקום מיוחד הדואג לדרי הרחוב ובין אם מדובר במציאת דירה זולה למגורים, וסיוע בהשגת מקום עבודה, לאלו היכולים לעבוד. גם המדינה מסייעת להם: משרד השיכון מספק לאנשים שמצאו דירה סיוע בשכר דירה, ואם הם מוכיחים שהם מתאמצים לסייע לעצמם, הם מקבלים כסף גם מביטוח לאומי.

המחלקה המיוחדת הזו גם מסייעת לאנשים במתן טיפול רגשי - לתת להם תמיכה ואמונה ביכולתם לצאת מן המצב אליו נקלעו. אז אם במקרה אתם עוברים ליד אדם הגר ברחוב, חשבו על כך שגם הוא נברא בצלם אנוש. גם לו יש רגשות, מחשבות ודאגות. אמנם אין ביכולתכם להוציא אותו ממצבו הקשה, וזה גם לא מתפקידכם, אבל אפילו חיוך יכול לעודד אדם שאיבד את אמונו באנשים אחרים. אפשר גם לפנות להוריקם שייצרו קשר עם מוקד העירייה או המועצה בה הוא נמצא, והם ינסו לסייע לו.

שירה יצאה מהעבודה בשעה מאוחרת מהרגיל. לפתע קלטה מזויות עינה דמות יושבת בפתח המחסן הנטוש שבצד הבניין. היא התקרבה כדי לראות מי היושב ונדהמה למראה עיניה: על שמיכת צמר ישנה שנפרשה על הרצפה, ישב איש מבוגר ואכל כריך. נראה היה כי זה זמן רב האיש לא זכה לרחיצה הגונה, ובגדיו היו בלויים. הוא נראה חלש ובודד. כשראה את שירה נבהל כל כך, ואמר: "סליחה, סליחה..."

"אתה בסדר?" פנתה לאיש המבוהל "אתה צריך אולי עזרה?" האיש חיך מעט, אם כי פרצופו הביע עצבות. "לא... אף אחד לא באמת יכול לעזור לי. אני רק נח כאן מעט, לא אפריע."

שירה שקלה בדעתה את המצב. כבר היה מאוחר והיא לא רצתה להתעכב עוד, ובאמת האיש נראה חלש ולא מזיק. היא השאירה לו את ארוחת הצהרים שלא אכלה היום ובברכת "בתיאבון" הלכה לביתה.

למחרת בבוקר לא נשאר זכר לאיש ולחפציו. אך לאחר כמה ימים, כששירה יצאה מאוחר, שוב ראתה אותו שם. ומאז, בכל פעם שהופיע, הייתה מביאה לו מעט אוכל. יום אחד, שירה ראתה שהאיש מסתכל בכמה תמונות, מבט חולמני על פניו. הוא חיך, ושירה הבינה שהוא בטח נזכר בתקופה יפה בעברו. היא ניגשה אליו ושאלה לשלומו. בתגובה, העביר לה האיש את התמונה שבידו - הוא נראה בה עם כלב מלקק את פניו. שירה צחקה יחד עם האיש, והוא סיפר לה על הכלב... ואת סיפור חייו.

סיפורו של חיים

חיים היה בן יחיד למשפחה מבוססת, שלא חסר להם דבר. אביו היה רופא ואמו מורה. כיוון שהוריו היו ניצולי שואה, לא הייתה להם משפחה תומכת והם לא הצליחו לקנות דירה. חיים רכש מקצוע ועבד בו, אבל לאחר כמה שנים החברה נקלעה לקשיים כלכליים ופיטרה רבים מעובדיה, כולל חיים. חיים דאג - הוא ידע שהוא חייב למצוא עבודה כדי לשלם שכר דירה. הוריו כבר לא היו בחיים, ולא היה לו מקום אחר בו יוכל לגור. לשמחתו הוא מצא עבודה טובה בניהול אכסניית נוער, בתמורה למגורים באכסנייה עצמה. אך שמחתו לא ארכה - זמן קצר לאחר מכן האכסנייה נסגרה, והוא נותר בלי עבודה ובלי קורת גג. חיים מצא את עצמו ברחוב. מכיוון שהוא לא היה אדם חברותי במיוחד, לא היו לו חברים טובים לפנות אליהם, וגם לא משפחה קרובה או רחוקה. הוא התבייש לבקש עזרה מחברים רחוקים יותר. לא נותר לו איש שידאג לו! אפילו את בובי הכלב, חברו הטוב ביותר, נאלץ למסור לאגודת "צער בעלי חיים", כי ידע שלא יוכל לדאוג לו כראוי. "את מבינה", חיים הישיר את עיניו אל שירה, "לפעמים כשמגיעים למקום הכי נמוך, לא קל לעלות חזרה לחיים הנורמליים. כבר התרגלתי לחיות כך. אני מקבל שאריות אוכל ממסעדות, מתקלח מדי פעם במעון לדרי רחוב שבו מכירים אותי, וזהו. אין לי כוחות לנסות ולהחזיר לי את חיי הקודמים".